

4. Алексеев А. «Депозитный» налог: иллюзорные вызовы и дополнительные возможности, Интернет-портал Фінанс.УА.

5. Безнощенко М. Наслідки введення в Україні податку на доходи фізичних осіб від депозитів // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Жигун М. В.

«Фінанси і кредит», 5 курс

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Науковий керівник — к.е.н., старший викладач Сивульська Н.М.

ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ

Контроль є невід'ємною частиною системи регулювання, цілю якого є виявлення відхилень від прийнятих стандартів і порушень принципів законності, ефективності та економії витрачання матеріальних ресурсів на можливо більш ранній стадії для того, щоб мати можливість прийняти відповідні заходи, в окремих випадках притягти винних до відповідальності, отримати компенсацію за нанесені збитки або здійснити заходи по запобіганню чи скороченню таких порушень.

Сприяння оптимальному фінансовому управлінню державними ресурсами є головним призначенням Державного казначейства України, яке здійснюється шляхом забезпечення своєчасного отримання бюджетними установами необхідних ресурсів для ефективного функціонування при одночасному зменшенні видатків на державне фінансування.

Актуальність державного фінансового контролю за використанням коштів місцевого бюджету є надзвичайно важливою темою для дослідження, беручи до уваги наявність нецільового використання бюджетних коштів і рівень корупції в Україні, показник якої вважається одним із найвищих в країнах Європи. Україна в 2013 році посідає за Індексом сприйняття корупції 144 місце, набравши 25 балів.

Останнім часом типовими порушеннями при виконанні місцевих бюджетів є такі:

- ✓ порушення норм бюджетного законодавства щодо зарахування окремих доходів до місцевих бюджетів відповідного рівня;
- ✓ недотримання вимог законодавства в частині формування та використання коштів резервного фонду місцевих бюджетів;

✓ затвердження в кошторисах установ видатків, не передбачених законодавством і не підтверджених відповідними розрахунками;

✓ порушення законодавства з питань закупівель товарів, робіт і послуг за державні кошти;

✓ недотримання законодавства з питань оплати праці;

✓ завищення вартості та обсягів виконаних робіт із будівництва, реконструкції та капітального ремонту, інших послуг;

✓ заниження в обліку вартості активів унаслідок не оприбуткування земельних ділянок, будівель, споруд, матеріальних цінностей.

Сьогодні діяльність контрольних установ здійснюється за відсутності чіткої взаємодії. По суті, державний фінансовий контроль на практиці діє не як єдина система, а існує у формі відокремлених ланок. Останні, як правило, в автономному режимі виконують властиві їм завдання й функції, які визначаються численними законами, указами Президента України, постановами уряду та іншими нормативно-правовими актами. Зрозуміло, що у таких умовах трапляються неузгодженість, дублювання, відсутність взаємодії, а іноді й суперечності. Це насамперед призводить до недостатньої ефективності в діяльності органів фінансового контролю, розпорошення та надмірного витрачання людських і фінансових ресурсів, правового та методологічного хаосу. В результаті одні й ті самі суб'єкти контролю протягом року перевіряються неодноразово, інші — взагалі не контролюються. Отже, чинна система фінансового контролю застаріла, не враховує реалій сьогодення, суперечить принципам побудови демократичної держави і потребує невідкладного, належним чином опрацьованого, якісного реформування.

На мою думку, необхідне розроблення відповідної концепції, яка б визначала правові й організаційні засади створення цілісної системи державного фінансового контролю, систему контрольних органів, сфери їхньої діяльності, основні завдання й повноваження та порядок взаємодії. Важливим є визначення завдань і мети державного фінансового контролю, методологічних основ його формування, врахування як накопиченого власного, так і зарубіжного досвіду. На жаль, переважною більшістю авторів законопроектів, окремих фахівців і науковців ця категорія сприймається лише як звичайна перевірка використання бюджетних коштів. Але для забезпечення цього завдання не потрібні надзвичайні зусилля, а лише існування контрольно-ревізійних органів на рівні всіх ланок бюджетної системи. Проте такі примітивні по-

гляди на цьому етапі розвитку держави та її економіки — це шлях у минуле. Тому для забезпечення побудови ефективної системи державного фінансового контролю, яка б відповідала стандартам передових демократичних країн, потрібне розроблення стратегічного концептуального документа, що дасть можливість чітко розмежувати завдання і повноваження контрольних органів.

Доцільним є встановлення обов'язкового періодичного аудиту для всіх суб'єктів підприємницької діяльності й відповідальності аудиторських фірм і безпосередньо аудиторів за об'єктивність і повноту контролю. Так само доцільно визначити правовий статус аудиторського висновку, як документа, і сферу його використання. Стрижнем цієї концепції має стати розподіл державного фінансового контролю на парламентський та урядовий. Безумовно, як законодавча, так і виконавча гілки влади повинні здійснювати контрольні функції. Це відразу зніме причини дискусії останніх років щодо визначення головного органу державного фінансового контролю, дасть можливість послідовно й концептуально удосконалюватися методологічній базі єдиної системи державного фінансового контролю.

Сьогодні держава має понад 15 тисяч розпорядників і отримувачів бюджетних коштів. В економічній площині держави діє понад 800 тисяч платників податків, із них отримують ті чи інші пільги з оподаткування понад 100 тисяч. Названі показники свідчать, що поле контрольної діяльності достатнє для всіх контрольних органів. Звісно, для забезпечення елементарного порядку та фінансової дисципліни треба хоча б раз на два роки здійснювати перевірку законності, ефективності й цільового використання бюджетних коштів, функціонування й використання державної власності, взаємовідносин платників податків із державою тощо. Тому я вважаю, що головною функцією Державної контрольно-ревізійної служби має стати контроль за законністю, ефективністю й цільовим використанням державних коштів кожним розпорядником бюджетних коштів і їхнім отримувачем.

Система ДФК України функціонує за відсутності базового закону, який би встановлював основні поняття у цій сфері, чітко розподіляв завдання, функції й повноваження між відповідними органами, регламентував відносини між суб'єктами та об'єктами контролю, визначав відповідальність і незалежність відповідних уповноважених посадових осіб. Бюджетний кодекс України не врегульовує цих питань. Норми чинних законів і нормативно-правових актів у сфері державного фінансового контролю не

завжди узгоджуються між собою. Методичні рекомендації та інструкції охоплюють лише окремі аспекти.

Сьогодні в Україні відсутня цілісна система органів державного фінансового контролю та аудиту.

На відміну від європейських країн, в Україні відсутній єдиний централізований орган, який би координував діяльність системи внутрішнього фінансового контролю з метою забезпечення її чіткої організації та здійснював її методологічне забезпечення.

Література

1. Монаєнко А.О. Бюджетне право України: навчальний посібник / Антон Олексійович Монаєнко. — Запоріжжя : КПУ, 2009. — 412 с.
2. Довбенчук А. М. Шляхи вдосконалення роботи органів казначейства // Економіка і регіон. — 2009. — № 3(10). — С. 64—67.
3. Ефективність контролю органами казначейства за використанням бюджетних коштів // Економіка, фінанси, право. — №8. — 2013.
4. Офіційний сайт Transparency International. Режим доступу: <http://www.transparency.org/>

Жук Д. С.

«Облік і аудит», 4 курс

Кременчуцький національний університет

імені Михайла Остроградського

Науковий керівник — д.е.н., проф. Касич А.О.

ВПЛИВ ФІНАНСОВИХ ІНДИКАТОРІВ НА ІНТЕГРАЦІЙНІ ОРІЄНТИРИ УКРАЇНИ

Можна впевнено стверджувати, що на сьогодні інтеграційні процеси для України є безумовно необхідними. Інтеграційні орієнтири відомі: Митний Союз (МС), Європейський Союз (ЄС). Проте, українська економіка має відповідати певним критеріям. Тому доцільно проаналізувати можливості України в контексті інтеграції, наприклад у ЄС.

Для того, щоб певна країна мала можливість приєднатися до Європейського Союзу вона має відповідати маастрихтським критеріям зближення (конвергенції) [1], основними з яких, на нашу думку, є відношення дефіциту державного бюджету до ВВП (не більше 3 %) та відношення державного боргу до ВВП (не більше 60 %).

Якщо розглядати відношення дефіциту до ВВП, то український показник у 2012 р. перевищує гранично допустиме значення